

Metron ovet avautuivat ja ihmisiä tungeksi asemalaiturille. Miltei kaikki olivat hienosti pukeutuneita ja liikkuivat kiireisesti. Itse olin pukeutunut parhaimpiini, jotten erottuisi joukosta: pikkutakki ja ainoat omistamani farkut joita ei ollut tarvinnut paikata. Olin tullut tälle nimenomaiselle asemalla, koska suurin osa töihin menevästä yläluokan väestä jäi pois kyydistä täällä. Täytyy sanoa, että kadehdin näitä ihmisiä jotka elivät vielä yltäkyläisen 2000-luvun tapaan. Käytännössä uusien materiaalien hyödykkeiden, kuten uusien vaatteiden ostamisoikeutta säännösteltiin, mutta systeemissä piili korruptionpoikasta sen verran, että riittävän rahan ja vaikutusvallan turvin saattoi hankkia mitä halusi ja milloin halusi. Olin valikoinut kaksi otollisimmalta vaikuttavaa kohdetta. Matalissa koroissa tarpova nuori, tummatukkainen nainen väänsi juuri älykorvakorujen päät korviinsa toimittamaan kuulokkeiden virkaa ja alkoi puhua ranteessaan olevaan älykelloon. Kohteen keskittyminen puheluun tarjoaisi hyvät mahdollisuudet onnistumiselle. Toinen kohde, hieman vanhempi pukuun pukeutunut mies jolla oli salkku kädessä, sattui kuitenkin sopivaan paikkaan otollisen väentungoksen ympäröimänä. Päätin toimia. Kädessäni minulla oli huomaattoman pieni, erittäin terävä ja pieniteräinen, skalpellin kaltainen veitsi. Kuljin salkkumiehen ohi, viiltäen huomaamattomalla liikkellä hänen kämmenselkäänsä. Katosin väkijoukon lomaan. Hän ei ollut huomannut haavaa välittömästi, sillä olin kostuttanut veitsenterän erityisessä puudutusaineessa. Laitoin parin veripisaran tahriman veitsen huomaamattomasti korkilliseen muoviputkiloon ja putkilon taskuuni. Aprikoin kuinka paljon Välittäjä maksaisi tämänkertaisesta saaliistani. Välittäjä oli se joka tarkasti varastamieni geenien laadun, maksoi palkkion ja myi geenit eteenpäin. Pääosin vain sellaisen ihmisen verellä oli kunnollista arvoa, jonka perimää oli paranneltu geenitekniikan avulla. Siispä työni oli aikalailta hakuammuntaa. Piti vain valita kohde ja toivoa, että tämä tai joku hänen sukulinjassaan oli saanut alkunsa hyvätuloisen perheen mittatilauslapsena. Toisinaan mietin pitäisikö minun hankkia rehellinen työ. Vaikka sosiaaliturvalla eleli ihan siedettävästi, halusin jonka tapauksessa itse ansaita. Kaikki mekaaniset ja yksinkertaista soveltamiskykyä vaativat työt olivat robottien hallussa, ei sillä että mikä tahansa työ olisi minua kiinnostanut. Ongelma oli oikeastaan siinä, että juuri nämä mittatilausihmiset joiden perimän pyrin ryöstämään, veivät lähes kaikki tavoittelemisen arvoiset koulutuspaikat. Heidän älylliset lahjansa olivat yliverkaisia meihin tavallisiin niinkutsuttuihin "rahvasperimäisiin" verrattuna. "Hei! Nuorukainen harmaassa pikkutakissa, pysähdy!". Säpsähdin. Kaksi vartijaa, toinen ihminen ja toinen robotti, suuntasivat minua kohti. Miten minut oli huomattu? Sääntäsin juoksuun pujotellen ihmisten välistä. Vartijat lähtivät takaa-ajoon. Ihmisvartijalla oli pistooli. Syöksyin ulos kadulle. Kirosin mielessäni, sillä ihmisiä oli liian vähän, mikä altisti minut maalitauluksi. Oli pakko ehtiä kulman taakse. Samassa lamautinluoti iskeytyi selkääni ja sähkövirta jysähti kehoni lävitse. Repivää kipua. Menetin lihasteni hallinnan ja lysähdin asfaltille. Lihakseni nykivät sähkövirran kourissa ja tajuntani tuntui hämärtyvän. Vartijat lähestyivät. Yllättäen ihmisvartija lyyhistyi tajuttomana maahan. Hänen niskastaan törötti jotain, joka muistutti nukutusnuolta. Nainen matalissa koroissa oli ilmestynyt kadulle ja piteli kädessään pistoolin kaltaista asetta. Robottivartija reagoi nopeasti ja syöksyi häntä kohti, mutta tämä heitti sen eteen pienen sylinterimäisen esineen. Robotti jähmettyi niille sijoilleen. Kyseessä oli EMP-granaatti, jonka lähettämä sähkömagneettinen pulssi turmeli kaiken elektroniikan lähietäisyydellä. Lamautinluodin varaus oli kulunut loppuun, mutta olin vielä liian heikko liikkumaan. Vähän matkan päässä auto käynnistettiin. Ääneti se lipui pitkin katuja, ja pysähtyi viereeni. Nainen matalissa koroissa auttoi minut pystyyn ja tuki minua. "Välittäjä on kertonut, että sinulla on kykyjä. Tervetuloa Biomafiaan", hän totesi. Olin liian voimaton ja hämilläni vastatakseni mitään. Nainen matalissa koroissa auttoi minut auton takapenkille ja meni itse pelkääjän paikalle.

Kuljettaja, mies jolla oli hopeanharmaa tukka, nyökkäsi minulle hyväksyvästi. Sähkömoottori nykäisi auton äänettömästi liikkeelle.